

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ
КАРЛ КРОЛОВ

chitanka.info

Карл Кролов (1915–1999) е немски поет, есеист, преводач и публицист, роден в ХанOVER в семейството на чиновник. По здравословни причини е освободен от военна служба и по време на Втората световна война следва германистика, философия, романистика и история на изкуството в Гьотинген и Бреслау. В 1943 г. излиза първата му стихосбирка „Прехвален, добър живот“, в която поетът се стреми да разгадае „знаците на времето“ и да ги превърне в поезия.

Ранната лирика на Кролов изразява свързаността му с природата, но и с актуалната обществена проблематика като опасността от термоядрена война. Пропита е от елегичната тоналност на Георг Тракл, но е школувана и от европейски образци като поезията на Лорка, Елюар, Бодлер и Маларме. В стихосбирката „Изпитания“ (1948) Кролов оплаква своята сполетяна от бедствията на войната родина. В книгите „Знаците на света“ (1952), „Вятър и време“ (1954) и „Дни и нощи“ (1956) поетът надмогва увлечението си по природно-магическата лирика и това развитие достига своя връх в „Чужди тела. Нови стихотворения“ (1959), където Кролов заявява пристрастията си към модернизма — особено към лириката на френските и испанските сюрреалисти, които той усвоява чрез многобройните си преводи. В стихосбирката „Невидими длани. Стихотворения 1959-1962“ (1962) се проявява поетическото своеобразие на Кролов — лаконична виртуозност и очарование на фона на меланхолия и скептична резигнация.

Като писател на свободна практика Кролов живее в Гьотинген, ХанOVER и Дармщат. Става гост-доцент по поезика във Франкфуртския университет (1961) и редовен доцент в Мюнхенския университет (1964). В 1965 излиза първият от четирите тома на неговите „Събрани стихотворения“. Следват книгите „Пейзажи за мен“ (1966), „Всекидневни стихове“ (1968), „Буржоазни стихове“ (1970), „Нищо повече, освен да живеем“ (1970), „Преминаване на времето“ (1972) и „Заради простотата“ (1977). За късната лирика на Кролов са характерни безримни стихотворения, изградени с разточителни иронични метафори. В стихосбирките „Между нула и безкрайност“ (1982), „Много благодаря и отминавам“ (1984), „Когато му бе дошло времето“ (1988) и „Чувам се да казвам“ (1992) поетът по завладяващ начин тематизира смъртта и преходността. Посмъртно излизат

стихосбирките му „Шепа пясък“ (2001) и „Да изчезнеш в тукашния свят“ (2002).

Карл Кролов си създава име на един от най-значимите лирици на немската следвоенна литература. От 1954 г. е член на Немската академия за език и литература в Дармщат, от 1959 г. — на Академията на науките и литературата в Майнц, а от 1961 г. — на Баварската академия за изящни изкуства. Удостоен е с престижната литературна награда „Георг Бюхнер“ (1956) и с „Голямата държавна награда на провинция Долна Саксония“ (1965), а също с литературните награди „Райнер Мария Рилке“ (1975), „Голямата литературна награда на Баварската академия за изящни изкуства“ (1985) и „Фридрих Хьолдерлин“ на град Бад Хомбург (1988).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.